

Papa Francesc: "Cap porta tancada a l'Església, cap! Tot ben obert!"

A les portes de l'inici del Jubileu de la Misericòrdia, el Papa Francesc va dedicar l'audiència del 18 de novembre a parlar de l'hospitalitat i sobre el sentit de la porta santa que s'obre quan es comença un any sant, "la gran porta de la Misericòrdia de Déu".

22/11/2015

Audiència general, dimecres 18 de novembre de 2015

La Família - 34. L'hospitalitat

Estimats germans i germanes, bon dia!

Amb aquesta reflexió hem arribat al llindar del Jubileu que ja és a prop. Tenim davant nostre la porta, però no només la Porta santa, sinó l'altra: la gran porta de la Misericòrdia de Déu -i aquesta és una porta bonica!-, que acull el nostre penediment oferint la gràcia del perdó. La porta està oberta generosament, ens cal una mica de coratge per creuar-ne el llindar. Cadascú de nosaltres té dintre seu coses que li pesen. Tots som pecadors! Aprofitem aquest moment que ens arriba per creuar el llindar d'aquesta misericòrdia de Déu que no es cansa mai de perdonar, mai es cansa d'esperar-nos! Ens mira, està sempre al costat

nostre. Ànims! Entrem per aquesta porta!

Del Sínode dels Bisbes, que vam celebrar el passat mes d'octubre, totes les famílies, i tota l'Església, han rebut una gran força per trobar-se en el llindar d'aquesta porta oberta.

L'Església ha estat animada a obrir les portes, per sortir amb el Senyor a l'encontre dels fills i les filles en el camí, a vegades indecisos, a vegades perduts, en aquests temps difícils. A les famílies cristianes, en particular, se les ha animat a obrir la porta al Senyor que està esperant per entrar, portant-nos la seva benedicció i la seva amistat. I si la porta de la misericòrdia de Déu està sempre oberta, també les portes de les nostres esglésies, de les nostres comunitats, de les nostres parròquies, de les nostres institucions, de les nostres diòcesis, han d'estar obertes, perquè així tots puguem sortir a portar aquesta

misericòrdia de Déu. El Jubileu significa la gran porta de la misericòrdia de Déu, però també les petites portes de les nostres esglésies, obertes per deixar que hi entri el Senyor -o tantes vegades en surti el Senyor- presoner de les nostres estructures, del nostre egoisme i de tantes coses.

El Senyor no força mai la porta: també Ell demana permís per entrar. El Llibre de l'Apocalipsi diu: «*Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi.*» (Ap,3,20). Però imaginem-nos el Senyor que truca a la porta del nostre cor! I en l'última gran visió d'aquest Llibre de l'Apocalipsi, així es profetitza de la Ciutat de Déu: «*Les seves portes no es tancaran en tot el dia*», la qual cosa significa sempre, perquè «*de nits no n'hi haurà*» (Ap, 21,25). Hi ha llocs en el món on les portes no es tanquen amb clau,

encara n'hi ha. Però n'hi ha molts on és normal que estiguin ben tancades. No hem de sotmetre'ns a la idea d'aplicar aquest sistema a tota la nostra vida, a la vida de la família, de la ciutat, de la societat. I encara menys a la vida de l'Església. Seria terrible! Una Església inhòspita, així com una família tancada en ella mateixa, degrada l'Evangelí i fa que el món es torni àrid. Cap porta tancada a l'Església, cap! Tot ben obert!

La gestió simbòlica de les “portes” – dels llindars, dels passos, de les fronteres– s'ha tornat crucial. La porta ha de guardar, és cert, però no rebutjar. La porta no s'ha de forçar, al contrari, es demana permís, perquè l'hospitalitat brilla en la llibertat de l'acollida, i s'enfosqueix en la prepotència de la invasió. La porta s'obre sovint, per veure si fora hi ha algú que espera, i potser li manca valor, potser no té força per

trucar. Quanta gent ha perdut la confiança, no té el valor de trucar a la porta del nostre cor cristià, a les portes de les nostres esglésies... I són allà, no tenen valor, hem perdut la seva confiança: per favor, que això no passi mai. La porta diu moltes coses de la casa, i també de l'Església. La gestió de la porta demana un discerniment acurat i, alhora, ha d'inspirar una gran confiança. M'agradaria dir unes paraules d'agraïment a tots els qui guarden les portes: dels nostres condominis, de les institucions cíviques, de les mateixes esglésies. Sovint la saviesa i la gentilesa dels conserges ofereixen una imatge d'humanitat i d'acolliment a la casa, només d'entrar-hi. Cal aprendre d'aquests homes i dones, que guarden els llocs de trobada i d'acolliment de la ciutat de l'home! A tots vosaltres que gardeu tantes portes, ja siguin portes d'habitatges, ja siguin portes de l'església, moltes gràcies! Però

sempre amb un somriure,
manifestant sempre l'acolliment
d'aquella casa, d'aquella església, així
la gent se sent feliç i acollida en
aquell lloc.

En realitat, sabem bé que nosaltres
mateixos som els guardians i
servidors de la Porta de Déu, i la
porta de Déu com s'anomena? Jesús!
Ell ens il·lumina en totes les portes
de la vida, aquelles que hi ha des del
nostre naixement fins a la nostra
mort. Ell mateix ho ha dit: «*Jo sóc la
porta: els qui entrin per mi se
salvaran, podran entrar i sortir
lliurement i trobaran pasturatges*» (Jn
10,9). Jesús és la porta que ens
permet entrar i sortir. Perquè el
ramat de Déu és un refugi, no és una
presó! La casa de Déu és un refugi,
no és una presó, i la porta s'anomena
Jesús! I si la porta és tancada, diem:
“Senyor, obre la porta!”. Jesús és la
porta i ens fa entrar i sortir. Són els
lladres, els que miren d'evitar la

porta: és curiós, els lladres miren sempre d'entrar per una altra banda, per la finestra, pel sostre, però eviten la porta, perquè tenen males intencions, i es colen en la pleta per enganyar les ovelles i aprofitar-se'n. Nosaltres hem de passar per la porta i escoltar la veu de Jesús: si sentim el to de la seva veu, ens sentim segurs, estem salvats. Podem entrar sense por i sortir sense perill. En aquest bonic discurs de Jesús, es parla també del vigilant, que té el deure d'obrir al bon Pastor (cf. *Jn* 10,2). Si el vigilant escolta la veu del Pastor, aleshores obre, i fa entrar totes les ovelles que porta el Pastor, totes, inclosa la perduda en el bosc que el bon Pastor ha anat a retrobar. Les ovelles no les escull el vigilant, no les tria el secretari parroquial o la secretària de la parròquia; les ovelles són totes convidades, són triades pel bon Pastor. El vigilant – també ell – obeeix la veu del Pastor. En aquest sentit podríem dir que nosaltres hem

de ser el guardià. L'Església és la porta de la casa del Senyor, no és la mestressa de la casa del Senyor.

La Sagrada Família de Natzaret sap molt bé què significa una porta oberta o tancada, per qui espera un fill, per qui no té habitatge, per qui ha de fugir del perill. Que les famílies cristianes facin del llindar de casa un petit gran senyal de la Porta de la misericòrdia i de l'acolliment de Déu. És realment així que l'Església haurà de ser reconeguda en tots els indrets del món: com la vigilant d'un Déu que truca, com l'acolliment d'un Déu que no et tanca la porta a la cara, amb l'excusa que tu no ets de casa. Amb aquest esperit ens apropem al Jubileu: hi haurà la Porta santa, però és la porta de la gran misericòrdia de Déu! Que sigui també la porta del nostre cor per rebre tots el perdó de Déu i per donar el nostre perdó, acollint tots aquells que truquen a la nostra porta.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/papa-francesc-
cap-porta-tancada-a-lesglesia-cap-tot-
ben-obert/](https://opusdei.org/ca/article/papa-francesc-cap-porta-tancada-a-lesglesia-cap-tot-ben-obert/) (17/04/2025)